Katuvalojen sammuttua tähdet näkyivät kukkulalta paljain silmin. Riitti, kun räpytti hetken, niin kaikkeuden mustaan kankaaseen ilmestyi uusia kirkkaita pisteitä. Uppouduimme tähtien katseluun, emmekä piitanneet vanhojen ihmisten varoituksista. Unohdimme kauhutarinat, joiden mukaan monia oli kadonnut, kun ihmiset pitivät kukkulalla meteliä ja uppoutuivat tähtien katseluun. - Miksi te olette tulleet tänne, kuului pimeässä. - Tulkaa lähemmäksi ja kuulkaa. - Sinä liioittelet, huusi joku. Kaikkeus hohti taianomaista valoa, kun tartuin Nadjaa kädestä. Juoksimme tutulle metsätielle, jota pitkin olimme niin usein kulkeneet kouluun, mutta metsä ei ollut entisensä. Kuusien kädet kurottivat taivasta ja näytti siltä kuin puut olisivat seuranneet meitä. Emme osanneet odottaa pelkäävämme, mutta metsä humisi ja vantterat kuuset peittivät tähtien valon. - Minua pelottaa, sanoi Nadja ja puristi lujemmin. - Juokse Nadja, huusin. Piilouduimme luolaan, joka oli perua soranoton jäljiltä. Vanha puu luolan päällä oli työntänyt mystisesti juurensa luolan seinille ja kattoon. Emme uskaltaneet hiiskahtaa. Käsivarteni oli Nadjan ympärillä ja tunsin jokaisen hengityksen. Kukkulalla oli ihmisiä kadonnut, mutta emme piitanneet varoituksista. Kuulimme huminan, joka kulki ohitsemme kuin kiitävä vaunu. Tunsin Nadjan sydämen lyöntien rauhoittuvan. Lopulta aamun sarastaessa Nadja kääntyi ja katsoi läpikuultavilla silmillään. - Minua ei enää pelota, sanoi Nadja. Vuosien kuluttua kävelin kukkulalta metsätielle. Puuvanhus oli vieläkin luolan päällä, mutta sen juuret olivat kasvaneet paksuiksi, niin että luolassa ei mahtunut seisomaan. Istuin luolan pohjalla, kun tuuli kävi kuin vaunu. Oli kuin olisin kuullut äänen - Minua ei enää pelota. Se oli vain tuuli ajattelin, mutta tunsin käden puristuksen. - Nadja…